

Venstre modtog, aldrig er den bleven forvaltet saa slet, og aldrig er den bleven sat over Styr saa hastigt, og i Smaating, tilsyneladende Smaating, dog ikke uden Betydning, fører nu det regerende Venstre sin Politik videre. Lad mig kun nævne en saadan Ting, at det Parti, der var Frisindets Parti, der bekæmpede Provisoriregimentet, der bekæmpede en Regering, som benyttede Politiindskriden overfor Borgerne og Forbud mod at benytte offentlige Pladser og Haver — nu i sin Midte har en Trafikminister, som i Gaar har forbudt Københavns Borgere at anvende en offentlig Plads i København, med den Begrundelse, at dette Protestmøde vendte sin Spids mod Trafikministerens Kollega. Det er, hvad en Venstremand, en Venstreminister nu forstaaer ved Frisind! Det vilde ikke røbe stort Frisind, hvis den ærede Minister udlaante Kongens Have til en Takkedemonstration overfor Ministeriet som i 1901, men Frisindet skal kendes paa, at man giver sine Modstandere samme Ret. Nu skulde Frisindet staa sin Prøve derved, at den ærede Minister, som var med til i 1901 at bruge Kongens Have til en Takkedemonstration overfor Ministeriet, nu vilde tillade Modstanderne at bruge den samme Plads til noget andet end en Takkedemonstration.

I Gaar hændte det, at da et københavnsk Folketog drog forbi denne Rigsdagsbygning, sænkede man ikke Fanerne, man vendte dem om og slæbte Fanerne paa Jorden og lod de nøgne Stænger staa demonstrativt i Luften. Man mødte den danske Rigsdag med en saadan forhaanende Demonstration. Det er sket 8 Aar efter det saakaldte Systemskifte, 8 Aar efter at hele Landet — kan jeg sige — jublede over dette Systemskifte, 8 Aar efter hin 23. Juli, da Flagene fløj til Tops baade paa Land og i By, baade i Hus og Gaard, da i Grunden alle, de 4 Femtedele af Befolkningen, var glade derved, og da den ene Femtedel, Højre, i hvert Fald ikke var utilfreds dermed, da alle ventede en sund parlamentarisk Æra her i vort Land. Saa slet har det regerende Venstre ledet de offentlige Sager i disse 8 Aar, at nu kan det hælde, at et Folketog forhaaner den danske Rigsdagsbygning, uden at man med Rette kan sige, at det er, fordi det er Mennesker, der repræsenterer Reaktionen, for saa vilde der intet være at sige til det. Der kan have været reaktionære imellem og reaktionære Strømninger imellem i hele den Bevægelse, men man kan ikke sige, at de Mennesker repræsenterede

Reaktionen, fordi det, de krævede, var netop det, som Oppositionen, det længst til Venstre staaende Demokrati, har krævet, Udrensning, Rigsretstiltale, det var det demokratiske Krav. Man kan ikke sige, at det — som Konseilspræsidenten sagde forleden Dag — udelukkende er en københavnsk Stemning. Denne Stemning deles af Tusinder og Titusinder ude paa Landet. Det vise de sidste Valg allerbedst, og hvad der siden er sket, har ikke svækket denne demokratiske eller antimilitaristiske regeringsfjendtlige Stemning.

Det vide „de 27“ selv allerbedst. De vide selv allerbedst, at deres Parti ikke er i Vækst ude paa Landet, men at de Radikales og Socialdemokratiets er det. „De 27“ vide selv allerbedst, at et Nyvalg ikke vilde bringe dem Fremgang, men en yderligere og stærk Tilbagegang. Jeg skal her nævne, hvad et Medlem af „de 27“, det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), for nylig har skrevet. Man har ellers ikke set saa mange fremme af „de 27“. Medens Højre meget ivrigt staaer frem og søger at forklare dets unægteligt uklare Standpunkt, synes Parolen indenfor „de 27“ at være Tavshed. Det ærede Medlem fra Vinderup har ikke taget Ordet i denne Sal, men i en Artikel i „Berlingske Tidende“, hvori han henvender sig til Højre og siger til dem: „Mine Damer og Herrer Forsvarsvener af Højre, De tage fejl, hvis de tro, at Forsvarssagen er i Vækst i Befolkningen, nej, det maa de vide, at den antimilitaristiske Strømning er i rivende Vækst paa Landet ligesom blandt Byarbejderne“. Det er et Vidnesbyrd fra „de 27“'s egen Lejr. Det ærede Medlem fra Vinderup følger til: „Grundene hertil ere mange, idealistiske og materialistiske, lyriske og logiske, men Sagen er den samme“. Jeg understreger dette: det ærede Medlem fra Vinderup ser godt, at der ikke blot er materielle, for øvrigt fuldt berettigede materielle Grunde til at sige Holdt til de voldsomt stigende Militærudgifter, men ogsaa ideelle, ikke blot lyriske, digteriske, æstetiske Grunde til at vende sig mod Harme mod Menneskeslagteriet, men ogsaa logiske Grunde. Og saa siger det ærede Medlem fra Vinderup vendt til Højre: „Den af Dem saa stærkt smædede J. C. Christensen har gjort mere for at standse denne Bevægelse“ — den antimilitaristiske Bevægelse — „end alle forsvarstalende Damer og Herrer tilsammen“. Dette siger det ærede Medlem fra Vinderup til Højre, men „de 27“ sige noget andet til Venstrevælgerne paa Landet. Men